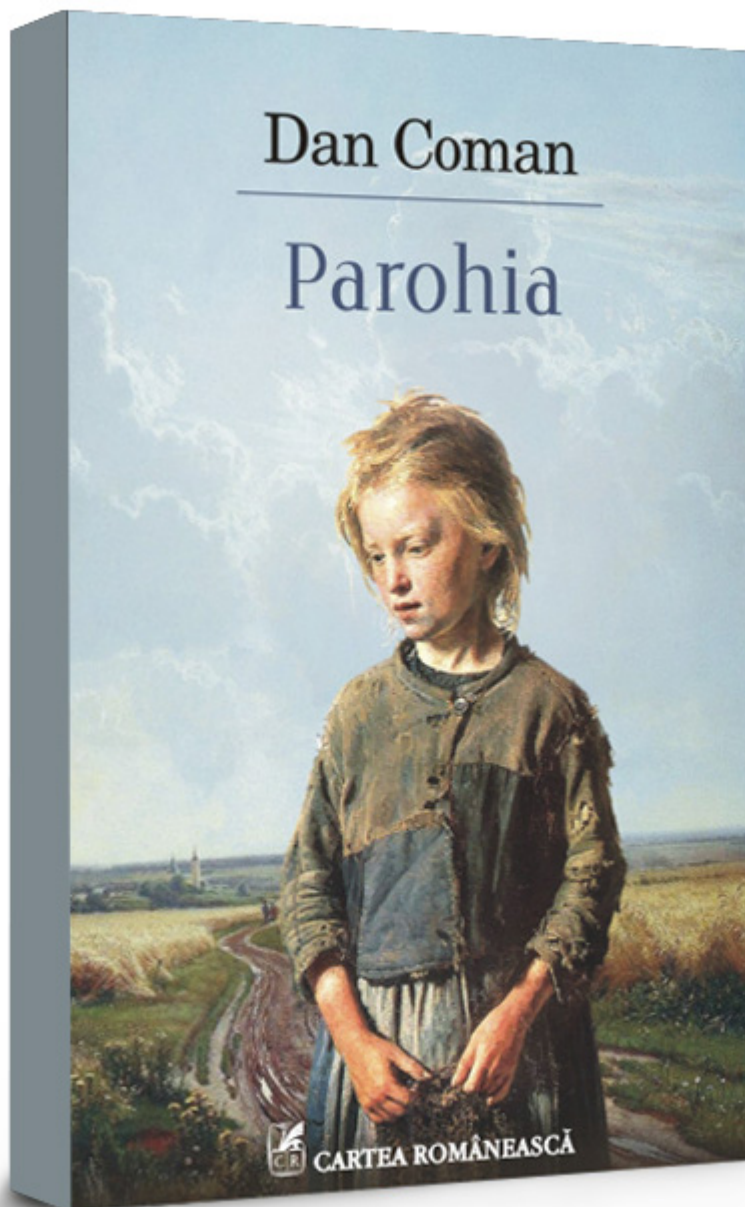

PAROHIA LUI DAN COMAN

written by J de S | 27/07/2014

Dacă a fost ceva care m-a făcut să nu închid cartea de la primele pagini a fost tocmai aceste necuvântătoare. Ale șchioapei Ninia: „ Trăgeam clopotul și, dacă n-o priveam pe ea, priveam animalele ei zbenguindu-se prin clopotnița strîmtă, făcând salturi ușoare unele peste altele și plutind secunde bune prin aer, de-a lungul dungilor de fum și lumină care intrau printre crăpăturile dintre scînduri”.

Dan Coman face un decupaj din vremurile de tristă amintire, teleportând din acele ținuturi ireale un idiot. Un imbecil: fiul preotului dintr-un sat românesc care, la treizeci de ani, încă păzește găinile și, printre alte năzbâtii, face și pe informatorul: scrie cuvânt cu cuvânt ce-i dictează milițianul Mîrza, exponentul omului execrabil. De cea mai joasă speță: „ Mîrza își scosese bastonul de cauciuc și, aplecat într-o rână, îi dădea din greu peste spate, l-a lovit și cu picioarele, îl vedeam transpirând de la atâta efort. Ionică nu mai scotea nici un zgomot...”. În schimb, preotul, tatăl imbecilului, este un tip cu coloană vertebrală, în ciuda

loviturilor în stomac pe care i le aplică bruta de Mîrza.

Dacă informatorii și securiștii au reușit, după așa zisa revoluție, să-și schimbe părul pozând în politicieni și curve, majoritatea preoților, din păcate, au rămas aceeași limbuți a căror trăncăneală fac pereții bisericii să tremure și enoriașii să doarmă: „Să facem mai întâi o rugăciune, părinte, a zis celălalt preot după ce ne-am adunat iar la masă. Ne-am ridicat cu toții. Acum, îmi ziceam, numai să nu-l lase pe tata să facă rugăciunea, o lungă foarte mult, nu ierta nici o propoziție, nici un cuvîntel, pînă și mama se enerva pe el. Și-apoi vocea lui cînd zicea rugăciuni, mi se făcea extrem de rușine auzind-o. Dar mă speriasem degeaba, celălalt preot a rostit un tatăl nostru prescurtat, n-a durat mai mult de două minute. Vezi, i-a zis mama în noaptea aceea, așa se face, altfel enoriașii se plictisesc, de ce crezi că-s atîția care dorm acolo, în picioare, în timpul sfintei slujbe?”

În Parohia, descrierea satului totalitar cu tradițiile și obiceiurile lui, e doar fundalul. Retabulum. Și tot acolo, undeva mai în spate, învăluit în ceață, precum piscurile înzăpezite, mi s-a părut că aud vocea, abia șoptită, a unui cor dirijat de corifeul Herta Muller. Pe scenă însă joacă și dansează în stilul supra(realist) magic animalele Niniei, pe care n-ai cum să nu le iubești și să ascuți, în surdină, cum sună „ca o morișcă de jucărie învîrtită de o rafală de vînt.”